

JEZIS PRIMEL
UCEDNIKY, ABY
ABY VSTOUPILI NA LOD
A JELI PRED NIM
NA DRUHY BREH, NEZ
PROPUSTI ZASTUPY.
KDYZ JE PROPUSTIL,
VYSTOUPIL NA HORN,
ABY SE O SAMOTNOST
MODLIL.

KDYZ NASTAL VEČER,
BYL TAM SAM. LOD
BYLA DALEKO OD
ZEME A VLNY JI
ZMAHALY, PROTOZE
VITR VAL PROTI NIM.
K RANU SEL K NIM
KRACEJE PO MORI.

KDYZ HO UCEDNICI
LVIDELI KRACET
PO MORI, VYDESILI
SE, ZE JE TO PRIZRAK,
A KRICELI STRACHEM.
JEZIS NA NE HNEDE
PROMLUVIL A REKL
JIM: „VZCHOpte SE,
JA JSEM TO,
NEBOJTE SE!“
PETR MU ODPOVEDEL:
„PANE, JSI-LI TO TY,
PORUC MI, AT PRJDU

K TOBE PO VODACH.
A ON REKL: „POJD!“
PETR VYSTOUPIL
Z LODI, VYKROCIL
NA VODU A SEL
K JEZISOVI.
ALE KDYZ VIDEL,
JAKY JE VITR,
PREPADL HO STRACH
ZACAL TONOUT
A VYKRICKL:
„PANE, ZACHRAN ME!“
JEZIS HNEDE VZTAHL RUKU,
UCHOPIL HO A REKL:
„TY MALOVERNY, PROCO
JSI POCHEBOVAL?“

Ježíš přiměl učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než propustí zástupy. Když je propustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Když nastal večer, byl tam sám. Loď byla daleko od země a vlny ji zmáhaly, protože vítr vál proti ní.

K ránu šel k nim, kráčeje po moři.

Když ho učedníci uviděli kráčet po moři, vyděsili se, že je to přízrak, a křičeli strachem.

Ježíš na ně hned promluvil a řekl jim: „Vzchopte se, já jsem to, nebojte se!“

Petr mu odpověděl: „Pane, jsi-li to ty, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodách!“

A on řekl: „Pojď!“ Petr vystoupil z lodi, vykročil na vodu a šel k Ježíšovi.

Ale když viděl, jaký je vítr, přepadl ho strach, začal tonout a vykřikl: „Pane, zachraň mne!“

Ježíš hned vztáhl ruku, uchopil ho a řekl mu: „Ty malověrný, proč jsi pochyboval?“

(Mt 14,22-31)

Pane, víš o mně, ať sedím nebo vstanu,
zdálky je ti jasné, co chci dělat.

Sleduješ mou stezku i místo, kde ležím,
všechny mé cesty jsou ti známy,
svou dlaň položil jsi na mě...

(srov. Žalm 139)

Možná prožíváme období, jako by se vlny valily přes okraj našeho života, zaplavovaly místo, kde stojíme, braly to, co je pro nás tak důležité, a strach stravuje poslední jiskřičky naděje.

Nebo proplováme životem celkem v klidu, ale čas od času, najednou, v běžných všedních starostech, v práci, rodině, se na nás nějaká ta vlna přizene a my zjistíme, že se nám těžko dýchá.

Vtírá se nám pocit, že Ježíši „je to jedno“. Zakoušíme hněv, zoufalství, osamělost, a možná rezignujeme. Něco podobného prožívali učedníci, když se s nimi potápěla loď. Báli se, avšak udělali něco podstatného: Volali k Ježíši.

I když víme o nekonečném Božím milosrdenství nabízeném každému člověku bez rozdílu a zásluh, i když jsme stokrát slyšeli Boží příslib „neboj se, já jsem s tebou“, opakovaně se nám může stát, že nás přemůže strach o naše pozemské „jistoty“.

Tehdy si můžeme připomenout učedníky při bouři a alespoň se špetkou víry volat k Ježíši: Zachraň mě, Pane! (srov. Mk 4,35-41)

Převzato z: <http://www.vira.cz>

*Neboj se,
já jsem tvá pomoc
a držím tě za ruku.
(srov. Iz 41,13)*

*Když je zle,
Bůh neutíká,
ale podává nám pomocnou ruku.
(L. Švirák)*

*Bůh drží každého z nás za ruku celý život.
A tím člověku dodává sílu.
(B. Ferrero)*

**Jakou podobu má Boží pomocná ruka
v mém životě?**

**KATOLICKÁ ASOCIACE
NEMOCNIČNÍCH KAPLANŮ
V ČESKÉ REPUBLICĚ**

Kontakty na nemocniční kaplany naleznete na webových stránkách
<http://kaplan-nemocnice.cz/> nebo u ošetřujícího personálu.

Materiál byl vytvořen v rámci projektu, „Nemocné tělo potřebuje lékaře, nemocná duše přítele“, který se uskutečnil za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR.